

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Digte fra forskellige Perioder

Citation: Hertz, Henrik: "Digte fra forskellige Perioder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-idm139668651759760.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Epistler.

184

185

Den glemte Paraply.

Madam!

Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Ære, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
laftes gik fra Dem i Taaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

»Hvad har De glemt?«

En Paraply,
Der næsten var saa god som ny.

186

Jeg seer i Aanden allerede,
Hvorledes De med venlig Hast
Forlader Alting, Løst og Fast,
For Paraplyen op at lede.
Jeg seer Dem søge selv med Lyst;
Jeg troer at høre Deres Røst:
»Aa, lille Colding! Hertz iaftes
»Har glemt hos os en Paraply.
»Han siger, den er næsten ny;
»Det er formodentlig den Taftes,
»Som jeg imorges tidligt saae
»Paa Gangen i et Hjørne staae.«
- »Den har jeg med seet,« svarer Colding;
»Men den er Pokker ikke ny.
»Det er en gammel Paraply;
»Man kunde kalde den en Olding.«
- »Hvor vil De hen! Hans Paraply,
»Han skriver, er saa god som ny.
»Kom den ei ned med i Karethen?«
- »Det kan jeg aldrig troe!« - »Saa see
»I Barnestuen ad; maaskee
»Har Julie fornylig seet'en.
»Men lad der blive rigtig led't.«
187 - »Jeg?« spørger Julie, der triner
Med Gratien i Gang og Miner
I Stuen ind; »hvad er der skeet?
»Hvad siger Mutter jeg har seet?«
- »En Paraply, som Hertz forglemte . . .«
- »Naa den!« begynder med et Smil,
Med Talens Iver og dens Ild

Min vakkre Julie at skjemte:
»En, der er gjort i gammel Stil?
»En pjaltet En med Plet paa Stangen?«
- »Du feiler, Pige!« - »Men, min Gud!
»Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
»Jeg syntes strax, at den saae ud
»Som om det kunde være Hertzes.«
- »Men hør nu blot! Hans Paraply,
»Han skriver her, er ganske ny.«

Mens nu der søges, mens der skjertses,
Imens man spørger Hver især,
Og lader Christiane kalde,
Og er igunden lige nær,
Er Resultatet det, at Alle
Har seet en gammel Paraply,
Men Ingen, ak! har seet en n y.

188

- Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har foraarsaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, som er snart en Skam.
Men - seer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg siger ei, min Paraply
Er hvad man kalder ganske ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, veed vor Herre.
Nei, den er blot saa god som ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Person
De samme Dyders Sum forener
Som hver en splinterny Patron.
Min gamle Paraply betrygger
Mig fuldt saa godt som nogen ny
Imod vort slemme Climas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan bæres under Armen,
Den kan genere mig i Varmen,
Den kan i Tørr'veir tages med,
Og savnes, naar det skyller ned;
189 Den kan forsømmes, den kan glemmes,
Kan hvor det ønskes i vor By
Hos Venner og Bekjendte - glemmes,
Saa godt som var den splinterny.

At meerbemeldte Paraply
Ei regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den igunden ei er smuk,
Har tidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gjælder just hos Dem,
I deres elskelige Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altsaa her paany,
Træt af at skrive Vers og skjemte,
At haabe tilsendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
Men skikkelige Paraply.

190

Idet jeg kysser Deres Hænder,

Jeg beder hilse Hver især
Af Deres Børn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

P. Scr.
Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Reisen over Beltets Iis,
Da ønsker jeg mig ligerviis
Ved Buddet derom averteret.

191

Beriderne paa Nørrebro.

For circa fjorten Dage siden
Blev, som jeg mindes, en Accord,
En Plan at drive Tiden bort
Og ligeledes os med Tiden,
Til Modenhed saa godt som bragt
Iblandt en Deel af vore Venner,
En Plan, som Deres ringe Tjener
Formoder staaer endnu ved Magt;
En Plan, hvis Hensigt var at hente
En Smule Mørskab, kan jeg troe,
Hos de beundrede, bekjendte
Beridere paa Nørrebro.

Til Planen hørte samme Gang
Ved denne Leilighed at vise
Miss Julie med samt Louise
Bemeldte Divertissement,
Hvis de ved Sundhed var' og Kræfter,
Og Veiret ellers var derefter.

192

Idag er Veiret smukt og klart.
Det mylrer over hele Staden
Af Folk, der gaae en Tour paa Gaden.
Jeg var paa Volden; der var rart!
I Foraarsluften Træet neier
Med ganske friske Blade paa,
Og under Volden Koner gaae,
Der raabe snøvlende med Reier.
Og Luften er saa deilig blaa,
Og Solen skinner som den pleier.
Og Blæsten blæser, paa min Ære!
Som om den blæste kun for Spøg,
Og hvisker til Enhver: »Besøg
Idag Beriderne, min Kjære!«

Naa, gode Herre! skal det være?
Kan De gaae ud med os, ifald
Der i det Hele vandres skal?
Og vil De, sæt, at Sagen kom
Til Redelighed, som jeg venter,
Mig give da et Vink! derom?
- Men gjør blot ingen Complimenter! -

Jeg træffes, som jeg skulde troe,
Idag imellem Tolv og To.

193

- Til Slutning vil jeg blot beskrive
Hvad Troupen har bestemt at give.

Først rider En som Cendrillon
Og trommer paa et Slags Gongon,
Og synger til saa smuk som Nogen:
»Jeg lever stille, indgetogen.«
(Men som naturligt, ei paa Dansk
Og med fortvivlede Hiater;
Ak nei! paa Nørrebroes Theater
Er Alting propert, fiint og fransk.)
- En sidder baglænds paa en Hest
Foruden allermindste Plumpen,
Og troer, at Hov'det paa hans Hest
Er, med Respect at sige . . . Halen.
En Anden som Dragon flankerer
Og praler, bander, exercerer,
Og bliver af en Flaske Viin
Et Slags epicuræisk Sviin,
Indtil han endelig tillykke
Af Hesten falder død omkuld,
Som om han ordentlig var fuld;
Et overmaade kunstigt Stykke!
(Herved bemærkes bør en fiin
Moral, som dette Stykke giver:
En fransk Dragon, der tørster, bliver
194 Beruust af een Bouteille Viin;
Mærk vel, af een. Naar man er jydisk,
Og i Særdeleshed Dragoner,
Saa kan man drikke som en Tydsk.
Hos vore nordiske Nationer
Er nemlig Drankeren lidt gridsk
Og bruger Mere til en Pidsk.)

Paa samme Sted man og kan faae
En Hest at see, der ligger stille,
Imedens den behandles ilde
Og sparkes, knibes, trædes paa.
I vore revolutionaire,
Rebelske Tider, da man la'er
Sig nødig træde paa, min Fa'er!
Kan denne Hest blandt Heste være
Et tydeligt Exempel paa,
Hvordan et Folk skal la'e sig slaee.

Man ydermere faaer at see
En skjønne russisk polsk Bataille,
Og - noget Skjønnere maaskee -
En Dame med en russisk Taille.
Med høie Fjedre paa sin Hat,
Og klædt i Fløil og Guldgaloner
Og noget stramme Permissioner,
195 Hun galoperer som besat.
Ak, med et evigt Smiil om Munden
(Hun er jo lønnet for at lee)
Hun pidsker Hesten, skal De see,
Og, gal i Hovedet igrunden,
Hun skriger sit: Allez, allez!

Og endelig bemærkes kan
En Amor uden Pilekogger,
En Venus med forlorne Lokker,

En skjønn Cæsar, en Vulcan,
Der allenfals er halt som han;
En Hund, der steges, men ei dør,
Nei, løber siden om og gjør;
En Mand med et vatteret Bryst,
Der skriger med gevaltig Røst:
Mordio! og peste! tête bleu! og sacre!
Og Pinedød! og . . . jo, jeg takker!
Og endeligt en Jeanne d'Arc
Med Skjold og Sværd og en Trompeter.
- Og alle disse Rariteter
Man faaer at see for fire Mark!

Ifald De just ei træffer Alt
Saaledes som jeg har fortalt,
196 Saa lad det trøste Dem, min Herre!
Jeg kunde have løiet værre.

Og hermed Puncium! Gud befalt.
- Hils med et Kys fra mig de smukke
Smaapiger, jeg forleden saae
I Ammestuen, hvor de laae
Hver i sin nette, lille Vugge.
Hils begge Deres Pigers Tante
(Forstaae Louise, den charmante)
Og endeligt, da det er vist,
At hvad man længe vil beskue,
Det gjemmer man til allersidst,
Hils Deres lille, søde Frue!
(Jeg siger sød - bliv ikke stødt;
Thi jeg en Elsker er af Sødt.)
Hils hende, hun maa ikke vredes
Paa dette Galopade-Brev.
Ak, Pennen iilte, mens jeg skrev;
Jeg veed ei rigtigt selv hvorledes.

197

Til en svensk Dame.

Imellem Kattegat og Østresalt,
Imellem Beltet hist og Øresundet
Blev Sjælland med jomfruelig Gestalt
I Havet fast, men let og luftig bundet.

Der er saa smukt og fagert paa dets Kyst,
Og Duften frist fra gyldne Neeg og Stakker;
Og Skoven, sommergrøn til dybt i Høst,
Er blødt grupperet mellem Eng og Bakker.

Fra Marken stiger Morgenlærken op
Med Psalmer, der igjennem Luften svømme;
Men Nattergalen hist fra Bøgens Top
Besynger ømme Savn og gyldne Drømme.

198

Om Dagen kaster Solen af sin Glands

En Strøm af Guld paa Sundet over Søen;
Men Nattens Dug, i lette Taagers Dands,
Strøer tusind klare Perler over Øen.

- Saaledes ligger, yndig, fri og let,
Betrygget ved et Hav, der mægtigt bruser,
Mit Øland, en af Gud velsignet Plet,
Et Fristed for de naaderige Muser.

Tilgiv mig, at jeg priser høit mit Hjem -
Ak, der er smukt og fagert her ved Søen!
Tilgiv! og lad mit Digt bevæge Dem,
At blive end en Stund hos os paa Øen.

199

Morgen-Besøget.

Til en lille Veninde, under hendes Sygdom, med et Exemplar af Tusind og een Nat.

Imens omhyggelig Helbreds Gud
I Kammeret holder Dig inde,
Har jeg, der nødig idag gaaer ud,
Betænkt at sende Dig Brev og Bud,
Min kjærlige, lille Veninde!
De smukkeste Riim, mig lærte min Kunst
(Deslige faaer man ved Musernes Gunst)
Og Ord, der aldrig skrives omsonst,
Dem vil jeg til Krands forbinde.

Du spørger, hvorfor jeg netop idag
Ved Musernes Hjælp vil skrive.
Ja, det er en høist forunderlig Sag.
Jeg skal forklare Dig der, men tag
Tiltakke med hvad jeg kan give.
200 Vi Mennesker grandske, saa det er en Gru;
Vi speculere vort Hoved itu.
Men griber en Gaade mægtig vor Hu,
Saa spørg dem, de Speculative!

Imorges tidlig, imens jeg laae,
Fløi hen til Dig mine Længsler.
»Min Gud! jeg tænkte, hvad hitter man paa,
At Dagen, den lange, let kan gaae,
Naar Leiets min Yndling fængsler.
O, Taalmodts Engle! hvis I har Magt,
Da staaer hende bi!« - og knap var det sagt,
Før Døren gik op - giv nu blot Agt! -
Og knirkede paa sine Hængsler.

Og Døren gik op - hvert Ord er sandt;
Med Digt man aldrig bør fare -
Og ind i Stuen - jeg saae dem saa grandt!
Kom dragende, lige til Sengens Kant,
Den hellige Engle-Skare.
Med Vinger, der over Ryggen faldt ned,
Med Øine, der straaled' af himmelsk Fred,
De nærmede sig med svævende Fjed -

Og Alle saa blændende klare!

201

Jeg blev forbauset, begriber Du nok,
Og reiste mig halvt overende.
Da skilte sig fra den himmelske Flok
Den mindste, en Pige med guldgul Lok,
Og neiede for mig behænde.
Hun holdt under Armen trofast en Bog,
Hun smilte saa ubeskrivelig klog,
Og sagde (forstaaer sig, i Englenes Sprog,
Et Sprog, vi Digtere kjende.)

Hun sagde: »Bring denne Bog, vor Ven!
»Ihast til din lille Veninde!
»Naar Tiden sniger sig langsomt hen,
»Da læse hun Bogen, og snart ved den
»Skal muntert Timerne svinde.
»Hun læser jo smukt, hun er jo saa lært,
»Hun fatter hvad der er langt mere svært;
»Og denne Bog er rigtignok værdt
»At læses af Mand og af Qvinde.

»Thi viid, der synger hver evige Nat
»En himmelblaa Fugl i dens Blade.
»En fiin Prindsesse, af Alle forladt,
»Sig frelser ved Fuglen fra Nat til Nat,
»Hver Gang hun Livet skal lade.
202 »Og Fuglen er Phantusus, kjendt af Enhver.
»Den skræmmes, veed du, af Dagens Besvær,
»Og synger smukkeste, naar Natten er nær.
»Prindsessen er Scheherezade.

»Og denne Prindsesse, hun er saa klog!
»Hver Nat, forinden det dages,
»Fortæller hun Eventyr, ak, som en Bog,
»Og altid i det deiligste Sprog,
»Saa Kjedsomhed reent forjages.
»Hvad Fuglen, mens hun var lille og sød,
»Har sjunget, det husker hun nu i sin Nød;
»Og Kongen, den strenge, der vil hendes Død,
»Til sidst af Medynk betages.

»Det er mærkværdigt hvad hun alt veed,
»Hvor hun kan et Eventyr pynte!
»Jeg tænker paa Lampen, Aladdin gned,
»Paa Hesten, der op i Skyerne red,
»Paa Spaadommen, Duban forkyndte.
»I Afrikas Ørken, ved Indiens Flod
»Fornyede hun den Vandrendes Mod;
»Og vi, selv vi vore Lege forlod
»Og lytted', naar hun begyndte.

203

»Hvor ofte glemte vi Søvn og Mad
»Og hørte fra Palmernes Toppe
»Historien om den forstenede Stad,
»Det dansende Vand, og Fuglen, der sad
»I Træet og talte deroppe;
»Om Bjerget om Verden, det uhyre Kaf,
»Om Kongen, der skjød til Maalet og traf,
»Om Konen, der blev forvandlet til Straf
»Og stod paa Stald som en Hoppe.

»Ja, det er just Eventyr! Kjender du dem?

»Du maa dem tilbunds studere.
»See, der er nu den om Prindsen, mod hvem
»Den stygge Stivmoder var saa slem
»Og dræbte ham - aa, der er' flere!
»Om Fiskeren, han, der faaer i sit Net
»En Aand i et Skriin - et underligt Dræt!
»Om Fisk, der steges og tale saa net -
»Hvad kan man ønske sig mere?

»See, disse Historier, hver fortalt
»Fortræffeligt og fra Grunden,
»I denne Bog du finder det Alt;
»Og Bogen er Tusind og een Nat kaldt.
»Dens Mage vist aldrig er sunden.
204 »Hils nu din lille Veninde, at vi,
»Der bringe dig Bogen, staae hende bi;
»Og siig, hun skal læse flittigt deri,
»Og kys hende fra mig paa Munden.«

- Saaledes talte med himmelske Blik
Det vingede Barn og smilte.
Og rakte mig Bogen og gav mig et Nik,
Og neiede saa det ret havde Skik,
Og flagrende bort hun ilte;
Og alle de Andre med Eet forsvandt,
Og jeg - jeg var reent tummelumsk, min Sandt!
Jeg stirred' og tænkte: Det var da frappant!
Og lagde mig ned og hvilte.

En Stund jeg tænkte: Aa, jeg har nok drømt!
Maaskee jeg ligger og digter!
Men Engelen, ak, der smilte saa ømt,
Og Bogen, hun gav mig - digtet og drømt,
Naar man det nøie besigter!
Jeg reiste mig hurtig, og see! der laae
Grandgivelig Bogen, mig bragte den Smaa!
Saa maatte jeg sagtens troe derpaa.
- Hvad troer nu Du? at jeg digter?

205

Jeg sender Dig Bogen; paa den kan Du troe.
Den Verden, dens Eventyr bygge,
Hvor Aander og lustige Genier boe,
Den fører Dig paa en usynlig Bro
Til Dschinnistans dæmrende Skygge.
Den lader Dig glemme Dagens Besvær,
Den bringer et underfuldt Liv Dig nær,
Den stiller Din Smerte; - den giver Enhver
En Vart i de Himmelskes Lykke.

206

Til Fru Heiberg.

Med et Exemplar af Gjenganger-Brevene. October 1840.

En halv Snees Aar er snart forløben, siden

Den Skjemtesang, jeg sender Dem, kom ud;
Og Stilhed hersker der, hvor dengang Striden
I Stevnemødet klang paa Musers Bud.
En yngre Slægt er dukket op af Tiden,
Og Tidens Gud er nu en anden Gud.
Den Skjemt, der dengang grebes let af Folket,
Den fattes neppe, blev den end fortolket.

I denne Tid, da Dyden sig forvikler
I svære Spørgsmaal, naar et Land gjor Laan,
Og grubler over gamle Laugs-Artikler
Og regner Statens Brøst til mindste Spaan,
207 Hvo vil ei nu, ifald en Musa stikler
Paa Kunstens Brøst, betragte Sligt med Haan?
Og kom en Aand fra Paradis, hans Stemme,
Som en Kassandras, Ingen vil fornemme.

- For ti Aar siden lod jeg munter drage
Min Sang til En, hvis Musa var min Ven.
Jeg tænkte: han vil ei min Lyra vrage,
Om end af Lunet tidt den rives hen.
Nu tyer min Sang til Dem, hans ædle Mage;
Den gamle Skjemt gaaer anden Gang igjen.
I Deres Hjem, for Kunst et fredet Stade,
Er end en Plads for disse lette Blade.

208

Confirmationen.

Blandt hine Genier, der følge blidt
Igjennem Livet med os, og berede
Os Tryghed ved at raade, ved at lede,
Advarende ved hvert af vore Skridt,
Til hvem blandt dem, Sophie,
Har Du betænkt, Dit unge Liv at vie?

Vælg - hvis Dig raade tør Din Ven -
Vælg ham, der staaer saa stille,
Med Øiet nedadvendt, med Blik saa milde,
Og, mens Du tankefuld paa ham seer hen,
Kun frygtsom giver Dig et Blik igjen.

Hvad han kan lære Dig? Om han kan smykke
Det Liv, Din Ungdom agter nu at bygge?
209 Om Du til ham kan læne
Dit Hoved trygt? Om ogsaa han kan tjene
Til Fører gjennem Livets stride Elv?
- Hør, hvad han lærer Dig, og døm da selv!

Saaledes taler han: »Ydmyg Dit Hjerte!
»Bøi Dig for Herren som et ydmygt Siv!
»Indvie til Ydmyghed dit Liv!
»Ja, ydmyg Dig i Glæde som i Smerte!
»See til hiint Ar, der er saa rigt og tungt;
»See til hiin Abildgreen med Frugtens Ktynger!
»Mens de, der ere golde, staae saa strunket,
»Det Rigdom er, der hine nedad tynger.

»Ydmyg dig da, imens Dit Bryst er ungt!
»Vær Axet, Abildgrenen lig,
»Og ydmyg Dig, imens Din Sjæl er rig!

»Ak, vær ei ydmyg blot, men Vær
»Trofast mod Den, der er Din Tanke kjær!
»Ja, Troskab, det er Løsenet! Med den
»Er Verden klar for Dig, og Gud Din Ven.
»Troskab mod ham, og Troskab i Dit Hjerte!
»Troskab igjen i Glæde som i Smerte!

»Ak, unge Sjæl, vær ogsaa kjærlig! Viid,
»Du vinder Verden, naar Din Sjæl er blid.
210 »I Kjærlighed Din Aand Du anbefale
»Til Gud, og være kjærlig i Din Tale!
»Vær kjærlig allerinderst i Dit Hjerte!
»Vær kjærlig som i Glæde, saa i Smerte!«

I dette Liv, der river hen,
Hvis Syners Glands, Sophie, let kan blænde,
Vil Du betro Dig til en Røst som denne?
- Du vil det! Ja, det veed forud Din Ven.

211

Et Vindselbrev.*

I.

Ved Gangesflodens Bredder,
Paa Morbærtræets Grene,
I Ly af Blade hænger
Coconnen skjult og ene.

Den lange Traad af Silke
Er labyrinthisk vunden,
Og Larven i dens Midte
For Øiet alt forsvunden.

* 212

Men under Silkens Dække,
Useet og ubemærket,
Den spinder paa Coconnen,
Til den har fuldendt Værket

Til den i Puppens Hylster
Har rustet sig med Vinger,
Hvormed den siden nyfødt
Sig af Coconnen svinger.

Og end en Stund, forvandlet,
Den i sit Leie dvæler,
Og end en Stund den useet
Det døde Spind besjæler.

Derinde Livet banker;
Men ingen Spor forraade,
At et bevinget Væsen
Er skjult bag hine Traade -

At snart fra Silkesvøbet
En Sommerfugl vil slippe
Og ubekymret Sødmen
Af alle Blomster nippe -

213

En lille, sorgløs Skabning,
Hvis muntre Liv er stakket;
En Fugl, her bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

II.

Til Dig, min elskte Thea!
Et Slags Cocon jeg sender,
Hvis Lighed med den nævnte,
Jeg troer, Du let erkjender.

Thi den er snoet af Silke
I Labyrinthens Gange;
Og inden i den sidder
En sammenkrympet Fange -

Vel ikke smuk at see til,
Men rustet ud med Vinger,
Hvorned engang den sagtens
Sig af sit Fængsel svinger.

Den ligger taus derinde,
Og ingen Spor forraade,
At Vingerne sig røre
Bag Silkens fine Traade.

214

Men har Du opbrugt Silken,
Da mærker Du vel Undet,
Da breder den sin Vinge
Og flyver rundt i Landet.

Og som Phalænen munter
Ved alle Blomster klæber,
Den skynder sig at hvile
(Den Skjælm!) paa smukke Læber

En Fugl, der er letsindig,
Endskjøndt dens Liv er stakket,
Endskjøndt den bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

III.

Og denne Fugl, Coconnen
Forsigtig slutter inde,
Et Vindsel er, hvoraf Du
Maa Silkens Traade vinde -

Et Vindsel, et poetisk:
Et lille Digt, der venter
Med Længsel, at Du snarlig
Af Silkens Svøb det henter -

215

En Sommerfugl, der neppe
Kan af Coconnen slippe,
Før den lidt Sødt (lidt Bifald)
Vil af Din Læbe nippe -

En Sommerfugl, min Thea!
(Thi den er født i Sommer)
Der fra en Ven og Slægtning
Med Hilsen til Dig kommer -

En Sommerfugl desværre,
Der dristig ud sig vover,
Men neppe lever længer
End denne Sommer over.

216

Til J. L. Heiberg.

(Januar 1838.)

I denne barske Tid, da Sneefog dandse
Forbi mit Vindue, og Løst og Fast
Bevæger sig for Østenvindens Kast,
Mens Frostens al Bevægelse vil standse,
Saa vi med Eet ved vore frosne Strande
Fata Morgana fra de varme Lande.

Som ved Trinakria, som paa det hvide,
Henstrakte Sand i afrikanske Stepper,
Hun bygged' let, skjønndt midt ved Vintertide,
Et Skypalads høit over Sneens Tepper, -
Saa skjønt og rigt, saa hurtig bygt tillige
Som et Aladdin-Slot i Aanders Rige.

Min Ven! imens Din Musa førte Dig,
Med Lyren i sin Arm, med glade Miner,
Til Sydens fjerne Kyst, gik min med mig
Hvor Striden yppes og hvor Spydet hviner.
217 Hun var alvorlig, hendes Pande streng,
Og hendes øie dulgte Taarer.
»Der - talte hun - er Danmarks Mark og Væng,
Det Liv, din Musa denne Gang dig kaarer.«

Hvor gjerne gav jeg Gjengjæld for den skjønne,
Den rige Gave, Du har nys mig sendt!

Dog tør jeg ikke tænke paa at lønne.

Hvis Du har Lyst - thi nu mit Værk er endt -
I Dines Kreds engang igjen at høre
Hvad Musen mig har undt, da ræk mig gunstigt Øre!

Jeg kan idag, imorgen, naar Du vil,
Naar Du og Dine helst har Lyst dertil.

218

Med Schillers Digte.

Til en Confirmant.

Religion og Poesie
Som tvende Genier med Menneskerne drage.
Hiin standser vore Tvivl og hører paa vor Klage,
Og aander Tro og Taalmod mildt deri.
Ved hiin er Endeligheds Søn forvisset
Om et Uendeligt, ham venter hisset.

Og Poesiens Genius? - Ak nei,
Den standser ingen Tvivl, den skjænker Taalmod ei!
Men i en magisk Kreds vort Liv den drager
Og døber det i Skjønheds Daab.
Den deler vore Tvivl, med Klagerne den klager,
Den jubler med vor Tro, den haaber med vort Haab.
Fra Himlen et Uendeligt den tager,
Og laaner allerede her
Vort Liv af Evighedens Glands et Skjær.

219

Min Ferdinand! naar dette Livs Besvær
Dig skulde mindre mildt engang berøre,
Gid disse Genier da staae Dig nær,
Og under Vandringen forsonende Dig føre!

220

Med Berggreens Folkesange og Melodier.

Til en Confirmant.

Med Toner og med Ord jeg hilser Dig!
Paa denne Dag, her gennem Gud Dig vier
Til Verdens Lyst og Sorg, jeg nærmer mig
Med gamle Digte, gamle Melodier.

Alvorlig denne Festdag peger hen
Til Livets Ord, naar Verden Dig vil daare;
Og disse Digte - Du kan troe Din Ven -
Fra Sangens Rige sende Dig igjen
Et Livets Ord, der vel er værdt at kaare.

O lyt! der er i denne gamle Sang
En Røst fra Slægter, der er' længst forsvundne;
Og Fryd i Smerte, Frihed under Tvang
Er' underfuldt til disse Digte bundne.
221 Der er - og dertil har vi Alle Trang -
En Trøst i dem, der Sorg og Savn formilder,
Et Livets Ord fra Livets egne Kilder.

Min Emma! naar Din Sjæl er træt engang
Af kunstige, forføreriske Triller,
Da styrk Dig atter ved en kunstløs Sang,
Og lyt til disse Toners dybe Klang,
Hvori en svunden Tid med sagte Veemod spiller.

222

Stambogs-Epistel.

(Mai 1835.)

Som en fiin og sneehvid Due,
Der med Vaarens Vind fløi ud,
For at bringe Brev og Bud
Fra sin unge, skjønnne Frue:
Saadan kom, min ubekjendte,
Unge, skjønnne Herskerinde!
Med de første Foraars-Vinde
Stambogs-Bladet, De mig sendte.

Duen (Bladet, De forstod!)
Efter røgtet Ærind atter
Over Martsviol-Rabatter
Til sin Herskerindes Fod
Længselfuld tilbagevender.
Vugget blødt paa Deres Hænder,
Hvilende paa Deres Skjød,
Den begynder:
223 »Herskerinde!
Jeg har været som Du bød
Hos Din Digter. Let at finde
Var han hvor han boer derinde.«

Har Du? - svarer De med venligt,
Naadigt Smiil - saa kom, fortæl!
Vi har ønsket ham et Held,
Der fra Grunden var ham tjenligt.
Vi har ofte tænkt at virke
Til hans Gavn hvad vi formaae.
Digteren har Krav derpaa;
Thi ved ham vi først forstaae
En usynlig Skjønheds-Kirke.
Hvad vi ane, hvad vi drømme,

Hvad vi haabe, hvad vi troe,
Hjertets Uro, Hjertets Ro
Lærer han os at bedømme.
Selv med Tvivlen os forsoner
En begejstret Digtets Toner,
Mens den løses op deri.
Derfor Sangens Magt vi hylde
Og erkjende dybt, at vi
Høiheds Gunst og Naade skyldte
Dem, der dyrke Poesie.
Men, Hvo gjætter hvad en Sanger
224 - Sluttes De med yndigt Smil
Allerhelst og først forlanger?
En Poet er difficil.
Derfor Dig til ham vi sendte,
Underretning os at hente.
Siig os da, hvorledes fandt
Du hans Stilling?

»Ak, brilliant!
- Lyder Svaret. I hans Bolig
Er en Kjøren ud og ind
Og en Høitids Blæst og Vind,
Der er næsten meer end trolig.
Euphrosyner og Aglaier,
Terpsichorer og Chariter,
Lette Nympher, hele Suiten,
Er det Folkefærd, der pleier
Gjøre Formiddags-Visiter.
Jublende med Sang og Klang
Skaren til hans Bolig stimler.
Selv Apollo kom engang
I en Phaëton med Skimler
Og dresseerte ham en Sang.
I hans Stue, naar man triner
Ind til ham, man bliver vaer
I de foldede Gardiner
225 Hele Skarer Amoriner,
Ak, der holde Folk for Nar.
En af disse paa hans Trapper
Greb mig, men jeg holdt mig tapper.
- Rundt omkring, hvorhen man seer,
Genier i gyldne Bure
Sidde taust og kukkelure;
Nogle af dem - ja Du leer -
I en Rad ved Døren hænge,
Som man tidt seer Klokkestrænge;
Andre, lette som en Fjer,
Midt i Lysekronen gyng
I en farvespraglet Klynge.
Overalt de lege Skjul;
Paa hans Sopha, under Stolen,
Mellem Bøger paa Reolen
Holdes der en evig Juul.
Men tiltrods for Hurlumheien
Han i Stuen gaaer og staaer,
Eller purrer i sit Haar,
Som om Intet var iveien.«

Nu, det er os kjært, vi veed,
- Lader De Dem nu forlyde -
Alle Herligheder slyde
Tit vor Yndlings-Digter ned.

Til et Nytaars-Gratiale,
Hvis ei netop nu hans Stilling,
Som vi slutte af din Tale,
Var fortræffelig -

»Ak nei!
Herskerinde! skuf Dig ei!
Hvad betyde hos Poeter
Et Olymps Festiviteter?
Nympherne - det nægtes ikke -
See til ham med milde Blikke.
Under skønne Rhythmers Lov
Genier i Dands ham føre,
Gratier ham mildt berøre
I den foraarsgrønne Skov.
Ofte ned fra Himlen dale
Muser i et yndigt Chor,
Smykkende hans Sanger-Tale
Med et vægt- og klangfuldt Ord.
Ak, min Frue! men et Øie,
Dødeligt som hans, men blidt,
Ømt og trøstende som Dit,
Ei blev Lønnen for hans Møie.
Naar han lider, naar det Sande
Flygter stridigt for hans Aand,
227 Vifter ingen trofast Haand
Heden fra Din Digtters Pande.
Ak, og naar med flygtigt Spor
Alle Jordens Glæder svinde,
Mens han følger Musers Chor,
Hvisker ingen øm Veninde
Trøst til ham med milde Ord;
Trøst i Ord, hvis Indhold fattes
Kun af Den, hvis Sjæl som hans
Under Drøm og Grublen mattes
Ved dens egne Syners Glands;
Ord, hvoraf et Bryst bevæges;
Ord, hvoraf et bittert Savn
Kjærligt tages kan i Favn,
Ord, hvoraf et Hjerte læges;
Ord som disse, Blik som Dine,
Smil saa trøstende som hine,
Dine Læber lokke frem -
Herskerinde! nei, med dem
Dulmes ingen Digtters Qvide
Af den høie Pieride.
- Derfor, o min Frue! mærk:
Kan Du netop nu befale
Over sligt et Gratiale,
Øv da et barmhjertigt Værk!
Viid: de Himmelske, der sende
228 Billeder af Sorg og Fryd
Til en Digtters Hjerte, kjende
Intet, ak! til Klagens Lyd.
»Tag - de sige - Jordens hele
Qval, o Digter! i Dit Bryst!
Men Din egen Klages Røst
Ei med Dig vi kunne dele.«

Langsomt med den sidste Sætning
Ender sin Gesandt-Beretning
Bukkende den fromme Due;
Piller traurig sine Fjer,
Kurrer sagte, mens den seer
Paa sin tankefulde Frue.

Til H. P. Holst.

Med et Exemplar af »Herders Cid« og »Stemninger og Tilstande.«

Min Ven! til Dine Hænder
Taknemmelig min Bog tilbagevender,
For Sætterfeil saa fri,

Og ved Din Omhu, Herren være lovet,
Saa lidt vanhædet af et Bogstav, sat paa Hoved,
At den hos dem, der dømmes Poesie
Blot efter Trykfeil, kan gaae Ram forbi.*)

Men mellem os, jeg mærker vel, hvor kritisk
For Poesien er vor Tid.
Jeg er polidsk (jeg skulde sagt politisk)
Jeg er i dybest Fred betænkt paa Strid.
* 230 Vel er der Fred i Staten og i Staden;
Men har man Fred for dem, der søge Strid - paa Gaden?
I Polemik er mange Godtfolk Tyrker.
Den, der er klog, itide sig bestyrker.

For at nu tryk min Bog kan vinde did,
Hvor Du har Hjem og Bo, jeg Intet sparer.
Thi som honnette Folk iblandt Barbarer
Paa Gaden gaae med Vagt af Janitscharer,
Jeg giver den til Vagt den tappreste Forsvarer.

Og Vagten er den drabelige Cid
(For os og Tydsken gjort bekjendt ved Herder)
Hiin Ridderskabets Blomst, hiin Helt saa bold,
Der altid var beredt med Sværd og Skjold
Til Kamp mod Lovløshed og Vold,
Hiin al Vilkaarligheds Forfærder.
Beskyttet bag hans vrede Ryg
Min Bog, jeg haaber, vandrer tryk
For dem, der gaae med udenlandsk Paryk
Og al Slags kunstige Gebærder.

Tag mod den tidt miskjendte, gamle Svend
Med venlig Mine!
Og ønsker han at blive hos min Ven,
Da giv ham Ly hos Dig og Dine.

Til en Dame.

Med en Æske meget smaa Oblater.

Vi Sødskende smaa,
Utallige, røde, hvide og blaae,
Undseeligt ligge vi skjult herinde.
Vi ville Dem tjene saa godt vi formaae,
Men kan ikke meget, vi ere saa smaa,
Kun Eet har vi lært, kun Eet vi forstaae:
En Hemmelighed kan vi gemme og binde.
Behag, Herskerinde!
Behag at forsøge med En af os Smaa!
Tag hvilken de vil, en rød eller blaa,
Berør den med Læben og aand derpaa,
Og siig: »Du skal lyde min Villie, du Smaa!
»Slet Ingen maa vide hvad her jeg har skrevet.
»Jeg binder dig fast,
»Jeg trykker mit Navn paa, flyv nu i Hast
»Vær smukt forsigtig og pas paa Brevet!
»Min skjulteste Tanke, mit Ønske, mit Savn
»Har jeg fængslet i Brevet med dig og mit Navn.
232 »Som Aanden i Tusind og een Nat blev
»Ved Salomons Segl i Kassen luk'i inde,
»Saaledes du fængsle, saaledes du binde
»Min Tanke, min Hu i det lukkede Brev!«

Vi Sødskende smaa,
En saadan Befaling vi herligt forstaae.
Vær kun uden Frygt, betroet Deres Drømme,
Betroet Deres Tanker, de kjæle, de ømme,
Betroet Deres Følelsers mildeste Strømme,
Betroet dem til os, vi skal passe derpaa.

Vi ligge herinde, vi haabe, vi vente -
Ak, hvem vil De vælge, hvem vil De hente?

Vi Sødskende smaa,
Kun een er den Lykke, vi Stakler kan naae,
Kun een er den Lykke, hvorefter vi stræbe:
At trykkes saa mildt til den duftige Læbe -
O skynd Dem! hvem tager De først af os Smaa?

233

Med et Rokkebrev.

(I en Dames Navn.)

Et Rokkebrev er intet Brev;
Det hører ikkun hen til Convoluter.
Dets Indhold ei er Ord, man skrev,
Men kun en Tot af Hør, man i det slutter.

Dog fik det Navnet ei omsonst.
En Skrift - ifald Du paa mit Ord vil lide -
En Skrift kan læses uden Kunst
Paa Rokkebrevets blanke Side.

Slaae det om Hørren, sæt det paa Din Rok,

Og disse Ord Du tydelig vil kjende:
»Som Hørren med den gyldne Lok,
»Saaledes gives Lykken os i Hænde.

234

»Som Traaden glider jævn og blød
»Af Hørren, men alene naar der spindes,
»Saaledes glider Held af Lykkens Skjød,
»Men dette Held erobres maa og vindes.

»Og som paa Væven Lærred, stærkt og tæt,
»Af Traade virkes, der er smaaligt spundne,
»Saaledes Livets Held sig. former let
»Af lutter Øieblik, for Livet vundne.«

- Vel kan der læses Meer i sligt et Brev;
Dog vil jeg her om Resten tie.
Thi allerede Det, jeg skrev,
Det veed Du fuldt saa godt dom jeg, Marie!

Men i det Rokkebrev, jeg sender her,
Der vil Du paa den blanke Side finde
En Skrift, her siger: »Hav mig kjær!
Jeg sendtes af Din troeste Veninde.«

235

Martsviolerne.

Til Fru Heiberg, Marts 1842.

«Martsviol! du sover, reis dig!
Reis dig op og husk, iaar du
Ikke sove tør i Jordens
Seng saa længe som ifjor.

Februar iaar har ikke
Brummet slet saa grovt som ellers.
Stundom var endog hans Ansigt
Saa fornøiet som en Bruds.

Og en Sværm af unge Straaler,
Trækfuglskarer, Solen sender,
Har sig boltret alt i lang Tid
Over Tag og Mark og Eng.

236

Mange Blomster alt er oppe;
Efter jydske Stifts-Aviser
En, hvis Navn jeg ikke husker,
Men latinsk det var og fiint.

Reis dig op. Der er alt kommen
Fremmede til os med Dampskib,
Svaler, troer jeg, fra Italien,
Og en Stork med røde Sko.

Reis dig da, og vær lidt hurtig!
Klæd dig paa saa smukt du kan det.
Jeg iformiddag dig bringer
Til en Frue, fød som Faa.«

- Saadan talte jeg imorges
I min Seng og halvt isøvne,
Med en Drøm endnu i Tanken
Om en smuk Viol-Bouquet -

En Bouquet, der var bestemt til
Med et lille Vers at melde
Dem, min Frue, Vaarens Ankomst,
Og at hilse fra en Ven.

237

Men med Eet en Røst, en sorgfuld,
Sagte svared': »Jeg er oppe.
Reis dig selv og træd til Vinduet.
I dit Vindue jeg staaer.

Jeg er paaklædt, ak, men ikke
I min blaa, min Fløiels-Kappe.
De har givet mig en Sølvsmors
Kappe, der er stiv og kold.

De har sat mig i dit Vindue,
Ikke mellem grønne Blade
Og, som ellers, i en Løvsal
Af det forarsfriske Græs.

I dit Vindue, hvor der trækker,
Hvor jeg fryser Saa jeg ryster,
Har de sat mig midt imellem
Ubekjendte, stygge Folk.

Mellem lange, hvide Karle,
Bistre Mænd med spidse Landser,
Har i denne Nat man sat mig«
Ak, jeg frygter for mit Liv!«

238

Stemmen tav - og hurtig sprang jeg
Fra mit Leie hen til Vinduet,
Trak Gardinet op - o Himmel!
Og paa Ruderne var lis!

Som ved Nytaarstid var Ruden
Dækket heelt med Arabesker,
Blade, Grene, spidse Landser
Og et Virvar uden Sands.

Men i Skjær af Morgensolen
Saae jeg midt paa Ruden klarlig
En Bouquet af frosne Blomster,
Avlet, ak, af Nattens Frost!

En Bouquet af frosne Blomster!
Og i Marts - og paa min Rude!
Det er vore Martsvioler!
Hvilke Tider! Hvilken Skik!

239

Med »Gjengangerbrevene.«

I.

(1843.)

Dengang den gamle Sanger laae
I Jorden død og glemt,
Og Folket neppe tænkte paa
Den Mester udi Skjemt,
Da undte mig min Musa mild
At tale med hans Røst,
At stemme Lyrens Streng til
Dens underfulde Lyst.

Og hyllet i et tæt Gevandt,
Af Ingen kjendt, jeg sad,
Og digted' ubekymret blandt
En Kreds, der lytted' glad.
Den skjelmske Satyrs Aand mig rev
I Lunets Strømning hen,
Og Resultatet muntert blev:
»Den Gamle gaaer igjen!«

240

- Veninde fra min Ungdoms Tid!
Lad atter med en Klang
Af hine Dages Lyst og Vid
Dig hilse denne Sang -
Som naar en gammel Melodie
Erindrer os med Eet
Om Tider, der er længst forbi
Og hvad forlængst er skeet.

II.

(December 1849.)

Da denne Bog kom ud, da var der Fred,
Dyb Fred i Landet. Frederik den Sjette
Sad uforstyrret paa sin Fædrethrono,
Og Krig og Oprør kom kun som Beretning
Fra sjerne Lande til vor stille Arne.
Paa den Tid, mellem Fredens andre Sysler,
Forlysted' man sig muntert med Tournering,
Hvor intet Blod blev ubgydt, og hvor Kampen
Blev gennemført med Zirlighed og Anstand.
Jeg selv var ikke seen, men kom som Andre
Og prøvede med Lyst min Ungdoms Styrke.

241

Men siden hiin Tid Meget er forandret.
Den gamle Konge hviler nu i Graven.
Hans Frænde, der i kort Tid Sceptret førte,
Har fulgt ham til det tause Skyggerige,
Og dennes Søn er iført Magtens Purpur.
Krigen har naaet os, Krig og Oprørsluer,
Og vilde Lidenskaber, Hævn og Had;
Og Fredens Genier, som skyer Gazeller,
Stod alt paa Springet til at flygte fra os.

Men nu for øieblikket har vi Stilstand,
Og mine Muser elske nu som før
En Vinterleir til deres muntre Feider,
Og helst ved Julens Tid. Tillad mig da,
Min Ungdoms uforandrede Veninde!
At føre Dem paany til hiin Tourneerplads,
Der engang gjenlød af mit Raab til Kamp,
Mens høit min Kind blev farvet af dens Lyst;
Og lad en Luftning fra hiin svundne Tid
Fornye mit Navn hos Dem i mild Erindring.

242

Brevposten.

(November 1839.)

»I, som alt med høi og umild Susen
Gaae fra Sjælland til det jydsk Rev,
Mørke Bølger! standser eders Brusen
Og besørger smukt et lille Brev!

Vinde, I, der storme hen for fulde
Seil hvor Kattegattets Liljer groe,
Standser! thi et Bud I bringe skulle,
Jeg desværre maa til Jer betroe.

Medens Vind og Vover larme farligt,
Skal et stakkels Brev til Randers gaae;
Tager det med eder, Børn! men værligt!
Tager ikke slet for haardt derpaa!

243

Dette lille Riimbrev, det maa vides,
(Det er overmaade fiint og zart)
Intet Boven-Bramseil er, der slides
Uden Brøst, naar Vinden tager Fart.

Dette Brev, (jeg haaber, I mig fatter)
Taaler ikke, som en vild Krabat
Mellem tjæret Tougværk af Fregatter,
Styrtesøer, Kuling og Dravat.

Bringer da mit Brev, I Heeltbefarne!
Gjennem Brændinger og blinde Skjær,
Op til Randers, til en hunslig Arne,
Til en munter Kreds, der er mig kjær.«

Saadan talte jeg til Vind og Vover
Høit og bydende, - jeg troer, i Kraft
Af det Herredom, en Digter over
Elementerne tilforn har haft.

- Venlige Maria! De forstrækkes:
»Hvilken Brev-Befordring!« - Ak, men husk,
Hunlen alt af mørke Skyer dækkes,
Luften er løst op i Slud og Ruskt.

244

Ingen liflig Foraarsluftning kommer,
Naar en Digter trænger nu til Bud;
Ingen lette Vover fra i Sommer
Melde sig i Efteraarets Slud.

Men - vær ubekymret! Viid, at Brevet,
Skjøndt med Regn og Storm sendt op til Dem,
I en Digtets Verden dog blev skrevet;
Og en evig Vaar er i hans Hjem.

Medens Skoven falmer, og en hyppig
Taarestrom fra Træet synker alt,
Blomstrer denne Verden, rig og yppig,
Under evigt vxlende Gestalt.

Mens ved Langelinie Maagen glider
Eensom nær der mørkoprørte Vand,
Pladske som i Juni Nereider
Ved min Digter-Villas lune Strand.

Eng og Marker dufte, Bier surre,
Fisken spræller i den klare Park,
Duerne paa Taget kjælent lurre,
Lærken stiger fra den gyldne Mark.

245

Nær ved Kysten solbelyst en Seiler
Langsomt gaaer - og kom til Mark og Eng:
Hør, fra Laden lyder Slag af Pleiler,
Følger Tacten af min Lyras Streng.

Som i gamle Viser Floden triller,
Skoven blomstrer under Hornets Klang,
Springer Skoven ud imens jeg spiller,
Luften Sommervarmes ved min Sang.

- Vel jeg veed, Maria! tidlig drog Dem,
Poesiens Verden til sig hen.
Tidlig alt dens Syners Glands betog Dem,
Tidlig lytted' De til Deres Ven.

Alt som Barn fortrolig med mit Rige
Fromt De lytted', naar jeg græd og loe.
Nu, som ung og yndig-voxet Pige,
Følg mig end med barnlig Hu og Tro!

Følg mig, naar jeg søger i det Fjerne
Stoffet for mit Digt, og følg mig mildt,
Naar jeg, skjemter lidt med Tidens Terne,
Jager med Diana Skovens Vildt.

246

Følg mig til min Musas Yndlingssteder,
Tab ei Modet, bliver De lidt træt,

Lyt, som fordem, naar jeg leer og græder -
Ak, en Digter leer og græder let!

Naar da Eurus ryster Skovens Kroner,
Frygt da ikke! Muntert er mit Hjem!
Føraarsluft og spøgende Favoner,
Sommervinde har jeg der til Dem.

Og naar hele Folket sig forskandser
Mod Decembers Frost, da viid og troe:
Vaaren klinger end fra mine Stanzer;
Der er Sommer end hvor Muser boe!

247

Sommergjækken.

Med disse Vers, der slagre
Paa Musers Vinger ud,
Jeg Sender Dig, min fagre
Nièce, Brev og Bud.
Jeg seer, Din Pen er blevet
Fortrolig med Dit Blæk;
Hav Tak, at Du har skrevet
Og at Du midt i Brevet
Har lagt en Sommergjæk.

Ved disse Vers, der viftes
Langt over Havet hen,
Din Gjæk, min Thea, skiftes
Mod en fra mig igjen.
248 Til Randers op sig vover
Min Tankes Sommergjæk,
En Skipper lig, der over
De nyligt frosne Vover
Forsøger Farten kjæk.

Min Musa, der er bange,
Naar Luften falder raa,
Er oeconom med Sange,
Mens Vinteren staaer paa.
Men lad blot Solen nærme
Sig Jorden et Minut,
Saa vil hun ud at sværme,
Og saa skal jeg beskjærme
Den lille, fine Glut.

Ifald min Musa bliver
Paa denne Tour lidt mat
Af overvættes Iver,
Du vredes ei, min Skat!
Hvis Digtet falder vandet,
Det ei dig volde Skræk!
Er det ei godt til andet,
Det gjælder dog paa Landet
Som liden Sommergjæk.

249

- Blandt Alting, der os blænder
Med daarligt Haab en Tid;
Blandt alle falske Venner,
Til hvem jeg fæsted' Lid;
Især blandt alle Gjække
Jeg lider ikkun den,
Som Du, min Kjæledægge!
Har fundet paa at lægge
I Brevet til Din Ven.

Thi den er Jordens søde,
Dens førstefødte Bliv;
I denne Blomst vi møde
Dens første Spor af Liv.
Ja, denne Gjæk bebuder
En munter, liflig Vaar,
Uagtet Stormen tuder
Om Bondens frosne Ruder
Og fyger ind hans Gaard.

I den et Haab fornemmes,
Der qvæger med sin Røst;
Et Haab, der ei beskjemmes,
Et Haab om Vaarens Lyst.
250 Ja, Sommergjækken lover
En deilig Blomsterflor
Og klare, sølvblaae Vover
Og Solen udgydt over
Den foraarsgrønne Jord.

I Sommergjækken spørger
Naturen med sin Ven;
En Skjemt, den siden søger
At gjøre god igjen;
En Pige lig, der gjækker
Sin Elsker med et Kys,
Paaskrømt ham Munden rækker,
Men siden tusind lægger
Til det, hun nægted' nys.

- I, faure, lyse Klokke,
Der pryde smukt vor Jord
Med tynde, blonde Lokke,
Paa eder fast jeg troer.
I atter fra mig ile,
Og ere dog min Trøst;
I gjække mig, men smile:
»Vor Digter snart skal hvile
Ved Vaarens fulde Bryst!«

Med »Foraarets Nytaarsgave.«

Og anden Gang i Digtekunstens Sprog
En Hilsen mine Musers Sværm Dem sender.

Som dengang Deres Moders milde Aand
Gav Hjemmets Lykke
Et ubemærket, men det bedste Smykke,
Og bandt os blidt med et usynligt Baand,
Saaleded nu, i Taarepilens Skygge,
I hendes nys forladte Hjem,
Seg seer med stille Glæde Dem at bygge,
Og hendes Mildheds Aand gaee ud fra Dem.

252

En opløst Kjede
Paany forskjønnet knyttet allerede.
En yngre Slægt paany
Fortryller mig i denne Mildheds Ly.
Den ældre Tid, der end min Hu kan binde
Og i Erindrings Lyst mig rive hen,
Maa nu som Led igjen
I en forynget Tid forsvinde,
Og det Nærende sig former nu til Minde.

253

Morgen-Epistel.

Min Elskede, god Morgen!
Jeg vækker Dig med Sang.
Jeg hilser Dig i Daggry
Med Lyrens muntre Klang.
Jeg sender et god Morgen
Til Dine Øine fromme,
Der slaae med fine Vinger,
Naar Dagens Straaler komme.

God Morgen, kjære Øine!
Har I begge godt holdt Vagt,
Og til min Elsktes Slummer
Et Sundhed-Bæger rakt?
Har Phantasiens Genius
For hendes Tanker stillet
Bag eders Silkeforhæng
Et lifligt Drømmebilled?

254

Jeg sender et god Morgen
Til Din lille, søde Mund,
Og til Dit Smil, der vaktes
Med den af Drømmens Blund.
God Morgen, Purpurlæber
Med eders Perlesmykke!
God Morgen I, der først har
Bebudet mig min Lykke.

Jeg sender et god Morgen

Til Dine Hænder smaa,
Der Natten over folded'
Og som i Andagt laae.
God Morgen, kjære Hænder!
Nu aabner I Jer begge,
Til hendes Ord, de milde,
Velsignelsen at lægge.

Jeg sender et god Morgen
Alt til Din lille Fod,
Der Natteleiet nylig
Yndig og let forlod.
Gob Morgen, lille Stakkel,
Der, Skjøndt du er saa lille,
Ei trættes, naar min Elskte
Har saa Meget at bestille.

255

God Morgen til dem Alle!
God Morgen En og Hver!
Til Dine Kinder faure
Med Rosens fine Skjær!
Men fremfor Alt god Morgen
Til Dine Længsels-Tanker,
Og til Dit unge Hjerte,
Der mit imøde banker.

256

Med Thorvaldsens »Amor med Lyren«

Min yndige, min unge Hustru, tag
Paa vor Forenings skjønnne, første Dag
Med Gunst imod den lille Gud, jeg sender.
Vær uden Frygt, skjøndt farlig er hans Magt.
Der er Forsoning i hans Øie lagt.
Dets Flamme stærk, men stille brænder.

Thi husk, at det er Gratiernes Fod,
Han nylig, digtende saa smukt, forlod;
I Mindet tabt han sidder end og spiller.
Min elskte Hustru! Kunst og Poesie,
Den Ynde, som Dit Væsen sænkes i,
De være Magterne, som Gudens Ild formilder.

257

Nu kommer han til Dig, den glade Gud,
Han kommer paa en henrykt Digtters Bud,
Og Ved Din Fod han gratiøst sig lægger.
Hans Lyra har engang mig lært min Kunst.
Hvis jeg igjen erhverve kan hans Gunst,
Det er Dit Smil, der min Begeistring vækker.